

Meduška a ufňukané miminko

Každý večer, když se Meduška vrátila s plným košíčkem pylu a džbánkem nektaru do úlu, její první cesta vedla k včelím miminkům. Chodila se dívat na uplakanou larvičku, jak pomalu roste. Jednou ji napadlo, že se podívá do komůrky, jestli tam nezůstalo trošku lipového medu, který si loni včely připravily na zimu. Med je přece velice zdravý, třeba by larvičce pomohl od bolení břicha. Dlouho prohlížela komůrku s medem. V koutě zůstal zapomenutý jeden jediný maličký soudeček lipového medu. Meduška měla velikou radost. Naplnila medem džbánček a pospíchala za miminkem, které stále poplakávalo. Včelka miminku nabrala trošičku medu a chtěla dát larvičce ochutnat. Ta ale prskala a nechtěla pusinku otevřít. Chvilíčku se vymlouvala, mračila se a plačtivě fňukala:

„Já žádný med nechci! Zase mě ráno bolelo břicho. Nemám na nic chuť a ty mě nutíš!“

Larvička se kroutila, pusinku měla zavřenou a med za žádnou cenu nechtěla ochutnat. Meduška se musela smát. Larvička byla ze všech nejmenší, ale byla chytrá a upovídaná až hrůza.

„Bzzzz. Já tě do ničeho nenutím, ale lipový med je velice léčivý. Ten si v úlu schováváme, kdyby snad některá včelička v zimě onemocněla. Bzzzz. Po lipovém medu by ses určitě uzdravila. Tak už trošičku ochutnej, ty malý uplakanáku,“ chlácholila miminko.

Larvička se ještě chvilku bránila, pak ale vystrčila špičku jazýčku a opatrně si trošičku lízla. Chvilku se mračila, ale když ucítila tu lahodnou medovou chuť, nabrala si znovu a znovu. Za chvíli měla pusku ulepenou od medu a smála se.

